

בבית המשפט העליון

עע"מ 3601/16 - ג'

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקשות: 1. רשות המיסים בישראל
2. הממונה על חופש המידע ברשות המיסים

נגד

המשיב: חגי גרוס, עו"ד ורו"ח

הודעה ובקשה מטעם המשיבים

בשם המבקשות: עו"ד יצחק ברט

המשיב: בעצמו

החלטה

1. בפניי מעין בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים (כב' השופטת נ' בן אור), בעת"מ 50846-11-15, מיום 22.3.2016 (להלן: פסק הדין), בגדרו התקבלה בחלקה, ונדחתה ברובה, עתירת חופש מידע שהגיש המשיב.

2. עניינה של עתירת חופש המידע בפרטי מידע הנוגעים לבקשות של נישומים שהוגשו לרשות המיסים על פי "נוהל גילוי מרצון". על פי נוהל זה, שפורסם ביום 7.9.2014, התחייבה רשות המיסים שלא לנקוט בהליכים פליליים כנגד מי שיגלה ביוזמתו על הכנסות והון לא מדווחים, וישלם את מלוא המס הנגזר מהן (בכפוף לתנאים מסוימים המנויים בנוהל). בצד הנוהל, פורסמה הוראת שעה במסגרתה נקבעו מסלולים לגילוי מרצון, וביניהם מסלול אנונימי המאפשר למגיש הבקשה לחשוף את שמו רק לאחר חתימה על הסכם שומה. הוראת השעה נחלה הצלחה ועל כן הוארך תוקפה (שעמד תחילה על שנה בלבד) עד ליום 30.6.2016.

3. במסגרת פסק הדין מושא הבקשה דנן קיבל בית משפט קמא את עמדת רשות המיסים לפיה חשיפת המידע המבוקש כשהוראת השעה עודנה בתוקף תביא "בסבירות גבוהה, אם לא בוודאות קרובה", "להכשלת ההליך של גילוי מרצון, הנשען על אנונימיות, על חשאיות ועל אמון במערכת" (פס' 16 לפסק הדין). בהתחשב בכך, הורה בית המשפט כי פריטי המידע המבוקשים יימסרו 30 יום לאחר תום תקופת הוראת השעה – ט' ליום 30.7.2016. המדובר בנתונים אותם הסכימה רשות המיסים לגלות (כגון פילוח לפי המסלולים בו הוגשו הבקשות וסכום ההון שדווח במסגרתן) (בכפוף להסתייגות בעניין מועד מסירתם), וכך פריטי מידע שהרשות טענה כי אין לגלותם אך בית משפט קמא דחה את עמדתה והורה כי יימסרו אף הם (המדובר בזהות המייצג למול הרשות בכל בקשה ופקיד השומה אליו הופנתה). הבקשה התייחסה לפריטי מידע נוספים שרשות המיסים סירבה למוסרם בטענה כי הדבר כרוך בהקצאת משאבים בלתי סבירה, ובית המשפט קיבל טענתה זו. המחלוקת בעניין זה אינה עומדת על הפרק במסגרת הבקשה דנן.

4. ביום 20.7.2016 הגישו המבקשות "הודעה ובקשה" במסגרתה נמסר כי תוקפה של הוראת השעה הוארך בששה חודשים נוספים, כך שיפקע ביום 31.12.2016. על פי ההודעה, החליטו המבקשות לדחות את מועד מסירת פריטי המידע למבקש בהתאם, כך שיחול 30 יום לאחר ה-31.12.2016. זאת, בהתחשב בכך שפסק הדין הורה כי המידע יימסר 30 יום לאחר תום תוקפה של הוראת השעה (דהיינו, כי זה הפשט של פסק הדין), ובהנמקה שהובילה לקביעה זו, לפיה מסירת פריטי המידע בעוד הנוהל תקף תיפגע בנכונות הציבור להגיש בקשות לפי נוהל גילוי מרצון. עניינה של הבקשה דנן, אם כן, הוא כי תינתן גושפנקא שיפוטית להחלטה מינהלית זו. בבקשה צוין כי מאחר שהמבקשות הצהירו בפני בית משפט קמא על מועד בו צפוי היה לפוג תוקפה של ההוראה, הוגשה הבקשה "למעלה מן הצורך ולמען הזהירות בלבד".

המשיב מצדו מתנגד בתוקף לעיכוב ביצוע פסק הדין. בתגובתו נטען כי אין לתת לרשות מנהלית לעכב מסירת מידע בניגוד לחוק חופש מידע באמצעות החלטה שהיא עצמה מקבלת; כי הארכת תוקפה של הוראת השעה היא צפוי עובר לפסק הדין; וכי במסגרת האיזון שערך בית משפט קמא הובאה בחשבון גם העובדה שהעיכוב במסירת המידע עמד על ארבעה חודשים בלבד. עוד הלין המשיב על קביעתו של בית משפט קמא כי מסירת המידע תרתיע את הציבור מפני הליך הגילוי מרצון. נטען כי בית המשפט הסתמך על טענת המבקשות בפניו, מבלי שהוגש תצהיר בעניין זה, בעוד גורמי מקצוע סבורים כי דווקא הסתרת המידע היא שפוגעת באמון הנישומים ומונעת הגשת בקשות חדשות. עוד צוין, כי פסק הדין זכה לסיקור תקשורתי נרחב, כך שהמבקשים

כבר מודעים למסירה עתידית של המידע, והא-ראיה כי חרף כך לא נגרם כל נזק. לבסוף טען המשיב לנזק כלכלי הנגרם לו באופן אישי, שכן בהיעדר הנתונים אינו יכול להשלים עבודת מחקר, ולקבל את התואר התלוי בה.

5. כידוע, הכלל הוא כי בעל דין אשר זכה בהליך משפטי זכאי ליהנות מפרי זכייתו באופן מידי. על כן, בית המשפט ייעתר לבקשה לעיכוב ביצוע רק מקום בו הצליח המבקש לשכנע את בית המשפט כי סיכויי הערעור טובים וכי מאזן הנוחות נוטה בבירור לטובתו (עע"מ 3908/11 הנהלת בתי המשפט נ' עיתון "דה מרקר" פס' 15 (12.7.2011)(להלן: עניין דה מרקר)). הבקשה שבפניי איננה הבקשה "הקלאסית" לעיכוב ביצוע, וניתן להבין מדוע המבקשות לא מיהרו להכתירה ככזו. בעוד שברגיל המערער הוא שמבקש את עיכוב ביצועו של פסק הדין, במקרה דנן המערער הוא המשיב לבקשה. עיקר ערעורו עוסק, מטבע הדברים, בפריטי המידע לגביהם קבע בית המשפט כי לא ייחשפו כלל.

אשר למידע בו עוסקת הבקשה דנן, נטען בערעור כי לא היה מקום לדחות את מסירת המידע עד לאחר תום תוקפה של הוראת השעה. הטענות שהעלה המשיב בעניין זה בערעורו זהות ברובן לטענות שהעלה בתשובתו שתוארה לעיל.

6. אם כן, המחלוקת שבפניי נסובה על מועד מסירת המידע ולא על סוג המידע שיימסר (המבקשות לא ערערו על חלקו של פסק הדין בגדרו נקבע כי יימסרו גם פריטי מידע אותן סרבו למסור למשיב – זהות המייצג וסיווג לפי פקיד השומה המטפל). אמנם, החשש המתעורר ברגיל בבקשה לעיכוב ביצוע בענייני חופש מידע, כי עצם חשיפת המידע לפלוגי תיצור מצב בלתי הפיך בהיעדר אפשרות להחזיר הגלגל לאחור ו"למחוק" מידיעתו את המידע, אינו מתעורר בענייננו, שהרי המבקשות אינן טוענות כי אין למסור מידע זה למשיב כלל (עניין דה מרקר, פס' 16; עע"מ 1704/15 האוניברסיטה העברית נ' העמותה למען מדע מוסרי פס' 11 (12.11.2015); עע"מ 6198/15 חברת מחצבות ורד בע"מ נ' רשות מקרקעי ישראל פס' 16 (14.02.2016)). ובכל זאת, מאזן הנוחות נוטה בברור לטובת המבקשות. כפי שצוין לעיל, בית משפט קמא מצא כי ישנו חשש משמעותי שחשיפת המידע בשעה שהוראת השעה עומדת בתוקפה תסכל הצלחתו של הליך הגילוי מרצון. קביעה זו עומדת בעינה בשלב זה, והאכסניה הנכונה לתקוף אותה היא הערעור. בשים לב לכך, הרי שפרסום המידע יביא "בסבירות גבוהה, אם לא בוודאות קרובה" כלשון פסק הדין, לתוצאה בלתי הדירה, וכן ייתר את הדיון בערעור בנקודה זו. מנגד, לא מצאתי בטענותיו של המשיב דחיפות המצדיקה כי המידע יימסר באופן מידי. עם זאת, בהינתן האפשרות כי המבקשות ישובו ויאריכו תוקפה של

הוראת השעה, מטעמים עניינים של גביית מס אמת, אני סבור כי נכון יהיה להקדים את מועד שמיעת הערעור, הקבוע כעת לחודש פברואר 2017, כך שישמע עובר למועד הנוכחי בו צפוי לפוג תוקפה של הוראת השעה – דהיינו עובר ליום 31.12.2016.

7. סוף דבר. דין הבקשה להתקבל במוכן זה שפריטי המידע שעל המבקשות למסור לידי המשיב בהתאם לפסק דינו של בית המשפט קמא יימסרו לא יאוחר מ-30 יום לאחר המועד הנוכחי של פקיעת הוראת השעה (31.12.2016).

היומן מתבקש להקדים הדיון בערעור למועד לפני ה-31.12.2016 כאמור בפסקה 6 לעיל.

ניתנה היום, כ"ב בתמוז התשע"ו (28.7.2016).

ש ו פ ט